

CHEMAREA VIETII TALE

CUM SĂ DESCOPERI LUCRAREA MĂREAȚĂ
PENTRU CARE AI FOST CREAT

MATTHEW BARNETT

FONDATOR AL DREAM CENTER

ÎMPREUNĂ CU GEORGE BARNA

IMAGO DEI
ORADEA, 2013

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

BARNETT, MATTHEW

**Chemarea vieții tale: cum să descoperi lucrarea măreață
pentru care ai fost creat / Matthew Barnett ; trad.: Marcel
Eugen Budea. - Oradea : Imago Dei, 2012**

ISBN 978-606-8314-06-8

I. Budea, Marcel (trad.)

821.111-97=135.1

*The Cause Within You: Finding the One Great Cause
You Were Created to Do in this World*

Copyright © 2011 by Matthew Barnett

Romanian Edition © 2012 by SC Optim Multiserv SRL – Editura Imago Dei
with permission of Tyndale House Publishers, Inc.

All rights reserved.

*Chemarea vieții tale: cum să descoperi lucrarea măreață
pentru care ai fost creat*

Copyright © 2011 by Matthew Barnett

Ediția în limba română © 2012 SC Optim Multiserv SRL – Editura Imago Dei
cu permisiunea Tyndale House Publishers, Inc.

Toate drepturile rezervate.

Editura Imago Dei

str. Pascal, nr. 18, X 84, ap. 7

410444 Oradea, Bihor, România

Tel.: 0359-422337

E-mail: office@imagodei.ro

Pagina web: WWW.IMAGODEI.RO

*Orice reproducere sau selecție de texte din această carte
este permisă doar cu aprobarea în scris a Editurii Imago Dei.*

Traducerea: Marcel Eugen Budea

Coperta și tehnoredactarea: Marcel Eugen Budea

ISBN 978-606-8314-06-8

*Dedic această carte
Domnului și Mântuitorului Isus Cristos,
care a inspirat această chemare;
minunatei mele soții, Caroline;
„îngerășului” meu Mia;
„micului meu amic” Caden;
familiei Barnett și celei mai grozave
generații de voluntari motivați de o cauză
de la Dream Center. Ei schimbă lumea!*

CUPRINS

Prefață de Tommy Barnett 7

1. O noapte pe străzi 11
2. Pierdut și regăsit în Los Angeles 19
3. Sărbătoarea de pe trotuar 27
4. Motivul pentru care te dai jos din pat 43
5. Cum să-ți descoperi chemarea vieții 63
6. Nu lăsa nimic să-ți stea în cale 83
7. Puterea unei atitudini corecte 105
8. Du lucrarea până la capăt 125
9. Formează-ți echipa pentru a schimba lumea 151
10. Timpul potrivit pentru a te reține 171
11. Plăcerea de a-ți urma chemarea 189

Pasaje din Scriptură care vorbesc despre chemare 203

Mulțumiri 211

Ghid de discuții 217

Note 227

Despre autori 229

PREFAȚĂ

Trei lucruri trebuie să le știi despre fiul meu Matthew.

Primul lucru este că fiecare zi, fiecare oportunitate, fiecare persoană nouă pe care o întâlnește îl umplu de energie. N-am văzut pe nimeni care să iubească mai mult viața; dimineața abia așteaptă să se scoale. Din acest motiv oamenii le place să se afle în preajma lui. Este un tip plin de veselie pe oriunde merge și întotdeauna îi încurajează pe oameni prin atitudinea lui pozitivă.

Al doilea lucru este că poate ține mai multe mingi în aer decât orice altă persoană pe care am întâlnit-o. Uită-te doar la Dream Center, o lucrare dintr-o zonă aglomerată a orașului Los Angeles care oferă o mulțime de programe variate. În ciuda tuturor dificultăților, un băiat de douăzeci de ani a inițiat această lucrare fiindcă I-a permis lui Dumnezeu să lucreze prin el. Astăzi, deoarece perseverează cu același spirit, Matthew reușește să mențină toate programele inițiate – și să le dezvolte.

Al treilea lucru este că are un spirit generos. Matthew este cea mai generoasă persoană pe care o cunosc. Nu doar că este generos cu timpul lui și cu încurajările, dar nu poate ține mulți bani la el, deoarece înainte să fi ajuns la locul spre care se îndreaptă, i-a dăruit deja oamenilor aflați în nevoie!

Dă-mi voie să te întreb: Seamănă acest mod de viață cu cel pe care dorești să-l trăiești? Te entuziasmează ideea acestei pasiuni și a acestui scop? Dorești ca oamenii să vorbească așa și despre tine? Lucrul acesta este mai mult decât posibil; este visul lui Dumnezeu pentru tine.

CHEMAREA VIEȚII TALE

Matthew trăiește în felul acesta deoarece este condus de chemarea specială pe care i-a dat-o Dumnezeu: când vede pe cineva care are o nevoie, se simte chemat să o împlinească. Așa a înființat lucrarea Dream Center, despre care vei citi în această carte. La Dream Center, noi urmăm exemplul lui Isus de a identifica o nevoie și a o împlini: de a descoperi o durere și a o vindeca. Isus Și-a construit Biserica vindecând, ajutând și apropiindu-Se de oameni. Așadar, când Matthew vede o nevoie, el nu se descurajează, ci o consideră o ocazie extraordinară de a face ceva pentru Dumnezeu.

Vă pot spune cu siguranță următorul lucru: pentru a fi fericit în viață, fiecare om trebuie să aibă o chemare. Ai nevoie de ceva care să te facă să te scoli dimineața încântat, gata să înfrunți ziua. Matthew este așa deoarece și-a descoperit chemarea și asta îi determină trăirea. Dacă trăiești pentru ceva ce *nu* este chemarea ta, s-ar putea să-ți atingi visul, dar vei experimenta dezamăgire și decepție. Fericirea ta constă în a-ți urma chemarea. Și motivul pentru care chemarea ta îți determină viața este că ea îți oferă mereu noi oportunități. *Întotdeauna* vei avea ceva de oferit. Așadar, dacă pentru tine fericirea înseamnă să stai cu mâinile întinse – să trăiești doar pentru ceea ce primești – vei fi fericit doar în zilele tale de naștere și la Crăciun. Dar, dacă ai o cauză pentru care trăiești, fericirea înseamnă să pui accentul pe ceea ce poți dărui altor oameni – deoarece întotdeauna vor exista nevoi.

Matthew și-a descoperit chemarea la o vârstă fragedă. Totuși, dacă simți impulsul de a-ți descoperi chemarea, dă-mi voie să-ți spun că *niciodată nu e prea târziu*. Văd lucrul acesta tot timpul în biserica mea. Poate că îți vezi liniștit de viață și apoi cineva te lovește ușor pe umăr, te îmboldește și îți spune că poate Dumnezeu te îndrumă într-o altă direcție. Poate că ai succes în munca ta, poate că ai un venit bun și te descurci destul de bine în viață, dar descoperi că nimic din toate acestea nu-ți încântă inima. Îți garantez că s-ar putea să ai o contribuție chiar mai semnificativă decât cineva care și-a descoperit chemarea la o vârstă fragedă. Văd oameni în vârstă care încep să-și urmeze chemarea târziu în viață și, în multe cazuri, aceștia au mult mai multe competențe decât cineva ca mine care a intrat direct în lucrare. Ei au pasiune,

imbold, abilități de afaceri și – lucrul cel mai important – propeșimea pe care o aduce un nou început.

Dă-mi voie să-ți spun o povestire despre mine și Matthew care ilustrează modul perfect în care funcționează planul lui Dumnezeu, cum ne poruncește El să fim exact acolo unde dorește să fim, tocmai în voia Lui, împlinindu-ne chemarea de care am avut parte.

Când liderii denominației mele m-au abordat prima dată în legătură cu a începe o lucrare de pionierat în Los Angeles, au spus că totul era doar un vis. Ei sperau ca eu să păstoresc Bethel Temple, o biserică istorică micuță din cadrul denominației mele și să-i redau prosperitatea. Când mi-au cerut să mă rog pentru această oportunitate, nu am putut să-i refuz. Și, în secret, inima mi-a săltat în piept. Nu le-am spus lucrul acesta, dar pe când aveam douăzeci de ani și mă îndreptam spre Bethel Temple ca să conduc o întâlnire pentru trezire spirituală, am trecut pe lângă Angelus Temple. Am avut atunci un sentiment puternic – cred că era un îndemn al Duhului Sfânt – că într-o zi voi păstori o biserică în această zonă. În toți acești ani ascunseseam acel sentiment în inima mea.

Când am decis să accept oportunitatea, am știut că aveam nevoie de cineva cu care să cooperez. Am început să discut cu potențiali candidați – care erau foarte încântați la telefon, dar când ajungeau în LA și vedeau cât de dificilă era zona în care urmau să slujească, se răzgândeau brusc.

Una dintre cele mai bine cunoscute predici ale mele din acea perioadă se intitula „Miracolul în casă”. Se baza pe ideea că toate resursele de care ai nevoie ca să construiești o biserică sănătoasă se găsesc în casa ta. Și, într-o zi, un bărbat din biserica mea care știa că îmi căutam un partener de lucrare mi-a spus: „Pastore, ești ridicol! Îți tot cauți persoana potrivită care să te ajute, iar miracolul se găsește chiar în casa ta!”

I-am replicat: „Matthew este doar un băiat de douăzeci de ani.”

„Da, dar eu te-am auzit predicând: «Nu disprețui tinerețea nimănui.»”

Nu-mi place când cineva îmi folosește cuvintele din predică împotriva mea.

CHEMAREA VIEȚII TALE

După ce mulți alții au venit la mine oferindu-mi același sfat și după ce m-am gândit bine, i-am cerut lui Matthew să mi se alăture pentru a păstori împreună biserica din LA. El a acceptat și Bethel Temple s-a unit mai târziu cu Angelus Temple. Dar ceea ce nu mi-a spus Matthew – ceea ce nu am aflat decât mulți ani mai târziu – a fost următorul lucru:

„Pe când aveam șaisprezece ani”, mi-a spus el în cele din urmă, „într-o duminică noaptea, după programul bisericii, stăteam afară privind stelele. În timp ce mă rugam, Domnul mi-a transmis inimii mele că la douăzeci de ani voi păstori o biserică în LA.”

M-am uitat șocat la el. Nu avusesem nici cea mai vagă idee că dorea să meargă la LA, și pe atunci el nu știa de chemarea mea de a sluji în LA. „Tati, n-am vrut să-ți spun asta de la început, ca să nu-ți influențez decizia de a-mi cere să lucrez cu tine. Știam că Dumnezeu va fi Cel care îți va spune asta, nu eu.”

Și El a făcut-o. Iar tu vei afla imediat ce s-a întâmplat ca urmare a călăuzirii Lui și a ascultării noastre.

Mai mult decât atât, vei învăța cum să descoperi chemarea pe care o are Dumnezeu pentru tine, la fel cum Dumnezeu l-a condus pe Matthew spre oamenii din zona aglomerată din Los Angeles care aveau nevoie de speranță și vindecare. Iată cum îți poți descoperi adevărata viață: găsește oameni cu nevoi și încearcă să le împlinești și vei vedea cât de fericit te va face lucrul acesta. Trăiește prin ei. Este cea mai înaltă formă de trăire, deoarece renunți la puțin din ceva ce-ți dorești pentru ca alți oameni să poată duce o viață mai bună. Exact asta a făcut Matthew. A renunțat la multe lucruri din viața lui pentru ca viața multor oameni să se poată schimba radical.

Citește această carte și descoperă care este chemarea vieții tale. Ai încredere în mine: descoperirea ei îți va schimba viața.

Pastor Tommy Barnett
First Assembly of God din Phoenix

CAPITOLUL 1

O NOAPTE PE STRĂZI

Ceva mă făcu să mă trezesc. M-am chinuit să-mi deschid ochii. Încet-încet, am reușit să identific ce era în jur. Era întuneric și abia zăream niște raze de lumină cu coada ochiului. Auzeam zgomote vagi în apropiere, un fel de murmur slab care venea de la câțiva metri. Și am simțit o prezență. Pe măsură ce deslușeam mai clar imaginea am văzut că cineva se holba la mine. I-am întors privirea insistentă și mi-am dat seama că nu era cineva – era ceva.

Mi-am concentrat privirea pentru a cristaliza imaginea și mi-am dat seama că era o pisică. Nu, stai puțin... era... un șobolan. Un șobolan cât o pisică! Foarte mare. Ochii îi erau cam la opt centimetri de ai mei, mustața chiar mai aproape. În afară de contracțiile nărilor în timp ce îmi analiza mirosul, stătea nemișcat, studiindu-mă cu o ostilitate evidentă.

Acum eram treaz, conștient de locul unde mă aflam și de ceea ce se întâmpla. Mi-am amintit că îmi pusesem bucata mare de carton pe pavajul acestei alei, poate cu douăzeci de minute în urmă, sperând că voi avea parte de o oră de somn liniștit pe străzile din Los Angeles. Cât era ceasul – patru, poate cinci dimineața? Atmosfera se umplu de o serie neregulată de suspine ale

altor oameni fără adăpost care erau lungiți mai departe pe alee și încercau să mai doarmă puțin. Adormisem pe jumătate vreo câteva minute înainte ca acest rozător cu dinții ieșiți în afară să-mi invadeze proprietatea de aproximativ un metru pătrat.

M-am străduit să mă ridic în picioare, să-mi ridic patul de carton și să mă târăsc de pe alee pe strada principală. Ceasul îmi arăta 2:13. Timpul se scurgea extrem de încet. Singura lumină în această parte a orașului era cea de la stâlpii de iluminare.

Am trecut pe lângă un magazin care avea ferestrele acoperite cu scânduri și am dat de duhoarea puternică, omniprezentă de urină. Aceasta părea a fi mirosul celor fără adăpost: nu aveam toalete în miezul nopții, de fapt, nici în mare parte din zi. Când trebuie să mergi la toaletă, găsești un zid într-o zonă liberă a unei străzi și îți faci necesitățile. Toaletele mobile distribuite strategic în aceste zone din oraș, destinate oamenilor străzii, nu ne erau de niciun folos, deoarece pe ele pusese mână prostituatelor și distribuitorii de droguri, care își încheiau tranzacțiile în interiorul acestor birouri mobile. Acestea erau singurele afaceri deschise nonstop aici, vânzând carne și „produse farmaceutice“. Nicio persoană fără adăpost în toate mințile n-ar intra vreodată în aceste cutii de fibră de sticlă, pline de boli, în afară de cazul în care ar vrea să încheie o tranzacție.

Alți tovarăși vagabonzi trecură pe lângă mine târându-și picioarele, îndreptându-se în direcția opusă. O femeie purtând o jachetă de armată și o fustă întoarsă și uzată în dreptul picioarelor ei dure, goale trecu șchiopătând pe lângă mine. Părul îi era încălcit, ochii adânciți, iar ridurile îi brăzdau fruntea în timp ce mergea târșându-și picioarele. Un bărbat slăbuț ce părea a avea aproximativ 45 de ani, dar avea doar 30 și ceva, era cu câțiva pași în urma ei, ducând în spate un rucsac zdrențuit care, am bănuț eu, conținea toate posesiunile lui pământești. Un alt tovarăș cu o înfățișare sălbatică se afla la trei metri depărtare pe alee, prăbușit peste un dispozitiv de plată a parcării, holbându-se în gol peste drum. Nu avea vreun loc anume unde trebuia să meargă, nici o oră la care trebuia să ajungă acolo. Pur și simplu se oprise din marșul lui nocturn spre nicăieri.

Acești locatari ai străzilor erau morți pe picioare, dar experiența îi învățase să meargă în continuare, să fie mereu pregătiți. Întinericul era pedeapsa vieții; inactivitatea era o invitație la pericol. În timp ce mășăluiam în sus și-n jos pe străzile cartierului sordid, mă uitam din când în când în ochii acestor trecători, căutând semne ale speranței. Dar am învățat să-mi scad așteptările și să caut o expresie simplă a vieții. Foarte puțini îmi întorceau privirea insistentă. Oamenii aceștia erau puși pe pilot automat, hoinărind fără sens, repetându-și în fiecare noapte în tăcere mantra celor fără adăpost: *Trebuie să rezist până la ivirea zorilor. Trebuie să rezist până la ivirea zorilor...*

* * *

Când un țipăt înfricoșător răsună de după colț, mă ascunsei sub fațada unui magazin și mă rezemai de grilajul de siguranță al ușii. Simțeam un amestec indescriptibil de emoții: da, era frică, dar era temperată de bucurie, dragoste, încântare și compasiune. Vedeti, eu mă aflam în cartierul acela sordid *prin propria mea alegere*. Acesta era spectacolul obligatoriu de o noapte printre oamenii pe care îi slujisem întreaga mea viață de adult.

Sunt pastorul unei „megabiserici“, un bastion mândru al creștinismului în centrul orașului Los Angeles. Noaptea asta aniversam cincisprezece ani de la începutul acestei lucrări, cunoscută ca Dream Center, în care ajutam la refacerea viselor destrămate și a vieților goale ale oamenilor zdrobiți. Spre groaza colegilor mei de la biserică și împotriva sfatului multora, am decis că acesta era locul unde doream să-mi petrec această aniversare: stând chiar printre oamenii pe care am ajuns să-i iubesc în acești cincisprezece ani.

Eu mă aflam în cartierul acela sordid *prin propria mea alegere*. Acesta era spectacolul obligatoriu de o noapte printre oamenii pe care îi slujisem întreaga mea viață de adult.

Dacă aș fi rămas la planul original, aș fi stat acasă în patul meu comod, alături de frumoasa și iubitoarea mea soție, odihnindu-mă liniștit în casa locuită doar de familia noastră, în timp ce în

apropiere ar fi dormit cei doi copii ai noștri. Aș fi visat la celebrarea neobișnuită care ar fi avut loc mai devreme la cina specială planificată pentru cele aproximativ o sută de persoane importante care merită creditul pentru Dream Center. Ne-am fi uitat la filmulețele victoriilor de care ne-am bucurat în slujirea noastră, am fi cântat plini de bucurie laude lui Dumnezeu, am fi servit o masă delicioasă, bine pregătită și am fi ascultat mărturiile oamenilor despre modul în care Dumnezeu a făcut minune după minune în mijlocul nostru și ne-a inspirat să continuăm timp de cincisprezece ani, în ciuda tuturor dificultăților. Ar fi fost o noapte de neuitat.

Acum, după doar cinci ore petrecute în „celebrarea mea alternativă”, știam că aceasta avea să fie o noapte pe care n-o voi uita niciodată.

Cu câteva săptămâni înainte, în timp ce planificarea evenimentului se apropia de final și pregătirile se intensificau, am simțit o neliniște în interiorul meu. Adesea acesta este modul în care Dumnezeu îmi atrage atenția. Ca răspuns am petrecut timp rugându-mă ca El să-mi clarifice ce anume dorea. Curând mi-a devenit clar că o petrecere pentru a ne sărbători pe noi nu era ceea ce dorea Dumnezeu. Simțeam că El Se aștepta să fac ceva radical, nu ceva comod sau care să mă slujească pe mine. Nesigur ce ar putea fi lucrul acesta, le-am cerut mai multor oameni din echipa mea să mi se alăture în rugăciune și să așteptăm mai multă îndrumare divină.

În cele din urmă, soluția a prins contur: voi petrece noaptea aniversară pe străzile unui cartier sordid din Los Angeles. Am lucrat cu săracii și oamenii aflați în suferință timp de cincisprezece ani. Am petrecut nenumărate ore pe străzile orașului oferindu-mă să-i ajut și chiar să-i transport din cartier în campusul nostru, unde am fost alături de ei în încercarea de a rupe lanțurile sărăciei și ale alegerilor lor greșite. Dar, în toți acești cincisprezece ani, n-am petrecut nicio noapte dormind în mijlocul lor, pe beton. Chiar nu mi-a trecut niciodată prin minte să fac lucrul acesta. Nu făcusem deja destul de mult?

Poate că nu. Am înțeles clar că Dumnezeu dorea să ies din

zona mea de confort, orchestrând ceva ce avea să mă schimbe pentru totdeauna. Din nou.

Amploarea clară a acestui gând arăta clar că Îi aparținea lui Dumnezeu; absurditatea opțiunii sublinia necesitatea ei.

Mi-a devenit foarte clar că organizarea unei petreceri era potrivită după standardele lumii, dar nu după standardele lui Dumnezeu. O festivitate aniversară ar fi fost indiciul unui orgoliu naiv. Din ziua în care a început această lucrare, ea s-a bazat pe acțiunea contrară firii, pe a face lucruri neașteptate. O petrecere? Cea mai potrivită celebrare consta în a-mi demonstra solidaritatea cu cei pe care îi slujeam, să pătrund mai mult în lumea lor pentru a-i putea sluji într-un mod mai profund.

* * *

Așa că, după serviciul nostru obișnuit de marți seara de la biserică, mi-am îmbrăcat hainele pe care le-am adus special pentru această noapte – un tricou murdar, un hanorac gri cu glugă, o pereche de pantaloni lăbărțați care nu mi se potriveau și pantofi de pânză.

Din echipa mea de la biserică care m-a pregătit făcea parte și un afro-american zvelt pe nume Lawrence,* care este unul dintre agenții noștri de pază. Lawrence a venit la Dream Center de pe aceleași străzi spre care mă îndreptam eu. El avusese nevoie disperată de ajutor, finalizase cu succes unul dintre programele noastre de recuperare și acum ducea o viață echilibrată. Când a auzit ce doream să fac, a venit repede la mine și m-a implorat să nu-mi petrec o noapte pe străzi. Văzându-mi hotărârea, și-a schimbat tactica și a insistat în schimb să mă pregătească pentru odiseea care-mi stătea înaintea.

„Pastore, nu-ți dai seama ce faci“, mi-a spus el respectuos. „Lasă-mă să te pregătesc ca să poți supraviețui acestei nopți. Sunt lucruri pe care nu le știi despre străzi, și aceste străzi sunt nenorocite, pastore. Eu te pot învăța câteva lucruri care te vor

---

* În mai multe locuri în această carte numele persoanelor au fost modificate pentru a le proteja identitatea. Povestirile sunt adevărate, doar numele au fost schimbate.

ajuta." Privind în urmă, sunt convins că sfaturile lui Lawrence pentru supraviețuire mi-au salvat viața.

După ce m-am uns cu untură pe față și mi-am ciufulit părul, am urcat într-o dubiță a bisericii și am fost dus într-un cartier central din Los Angeles. Am coborât în zona clădirilor turn din centrul orașului și am rostit o rugăciune scurtă împreună cu membrii echipei. Apoi mi-am luat bucata de carton din mașină și, târându-mi picioarele, am luat-o spre cartierul sordid. Nu aveam bani în buzunare; doream cu adevărat să știu ce înseamnă să te simți o persoană fără adăpost. Singura mea protecție era o Biblie uzată pe care o luasem la insistența lui Lawrence.

În timp ce mă îndreptam spre destinația mea, m-am gândit din nou la ceea ce urma să fac. M-am întrebat: „Era un lucru nebunesc?” Sunt soțul unei soții care mă iubește, tatăl a doi copii mici care depind de mine și pastorul unei biserici prospere care își primește direcția de la mine. Nu sunt indispensabil, dar oare

*Ca pastor care mă
bucuram de
„succes”, mă
îndreptam oare spre
un proces de rutină
care mă izola de
suferința și tragediile
ce îmi animaseră
lucrarea cu atât de
mulți ani în urmă?*

această aventură urbană dovedește înțelepciunea unui bărbat evlavios? Oare această decizie arată discernământul unui adevărat lider? Mă implicam într-un act de curaj sau era doar o nebunie? Oare îi înjoseam pe cei fără adăpost îmbrăcându-mă și pretinzând că sunt unul dintre ei? Ce șanse aveam să supraviețuiesc acestei nopți?

Îndoielile mele au fost întrerupte de vederea unui autentic om al străzii – nu a unuia fals ca mine – care se îndrepta spre cartierul sordid la șase metri în fața mea pe trotuarul de altfel gol. L-am strigat, i-am explicat cine eram și l-am întrebat dacă credea că voi supraviețui acelei nopți. Răspunsul lui a venit fără emoție sau ezitare.

„Nu”, mi-a spus calm, privindu-mă în ochi. „Ești prea curat. Te vor mirosi imediat. Nu vei reuși. Du-te acasă!” A dat din cap tăcut un „la revedere” și și-a continuat mersul lent și împiedicat spre hotarul neputinței.

Timp de o clipă gestul lui mi s-a părut a fi foarte convingător.

Poate că Dumnezeu îl trimisese – ca un înger al îndurării – să mă întâlnească în acel loc pentru a-mi oferi o avertizare finală, un cuvânt înțelept care să alunge vraja nebuniei ce mă îndemna spre dezastru. Poate că era timpul să pun capăt acestei șarade. Pe cine încercam să păcălesc?

Dar, în timp ce stăteam acolo încercând să-mi liniștesc emoțiile, încrederea mi-a revenit. Nu eram în acel loc ca să fac o scamatorie de circ sau să atrag atenția publicului – „Hei! Veniți să vedeți un pastor care a trăit o noapte pe străzi în cartierul mizer! Veți auzi istorisiri de curaj și povestiri din partea întunecată a lumii!” Nu, eu eram pe străzi deoarece am ajuns să-i iubesc cu adevărat pe cei care nu inspiră dragoste. Am descoperit cât de mult îi iubește Dumnezeu pe oamenii pe care nu-i dorește nimeni. Și, sincer, după cincisprezece ani, eram îngrijorat că îmi pierdusem pasiunea.

Ca pastor care mă bucuram de „succes”, mă îndreptam oare spre un proces de rutină care mă izola de suferința și tragediile ce îmi animaseră lucrarea cu atât de mulți ani în urmă? Devenisem prea comod în ceea ce făceam pentru a-i sluji pe oamenii săraci și răniți? Eram acum doar un vorbitor motivațional, un strângător de fonduri, un conducător doar cu numele al unei organizații, un pastor expert în a face lucruri bune, dar care duce o existență protejată?

M-am întors să văd cum omul fără adăpost se îndepărta de mine târându-și picioarele. În acea clipă am înțeles clar că Dumnezeu dorea să fac ceva radical; dorea să fac *lucrul acesta*. Nu-mi puteam imagina ceva mai radical decât să mă umilesc în felul acesta, să accept aceleași riscuri pe care le-a acceptat Isus Cristos atunci când a trăit și a slujit printre paria societății din zilele Sale.

A petrece o zi sau două în cartierul sordid, cu o minte și o inimă deschisă, nu se dorea a fi o aventură bizară ori șireată care să „dea bine”. Era o recalibrare necesară pentru a o lua din nou pe drumul cel bun – a mă alinia la chemarea pe care Dumnezeu a pus-o în mine cu cincisprezece ani în urmă.